

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 97

číslo: 21

21. května 2017

Cena: 8 Kč

Stát se živou součástí evangelia

Slova autora 2. listu Korintským *Ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci, mnohou vytrvalostí...* přiléhavě vyjádřila motto teologické konference naší církve, která proběhla v brněnském středisku Zahrada v závěru týdne před 3. velikonoční nedělí s cílem povzbudit všechny zúčastněné k vytrvalosti ve službě Kristu a zamyslet se společně nad veskrze praktickým tématem výkonu duchovní správy v náboženských obcích, diecézích i na úrovni celku církve.

• Po povzbudivém kázání brněnského biskupa bratra Juraje Dovaly s výzvou, abychom coby křesťané nezůstávali v zajetí dualismu ducha a hmoty, ani ve stínu kříže, jenž stavi do popředí tíseň Golgoty, zanechá-

vav v pozadí radost z události Kristova vzkříšení, zahájil konferenci patriarcha Tomáš Butta objasněním základních pojmů souvisejících s danou problematikou (pragmatika, *Pokračování na str. 3*

Tady jsem doma

(Dokončení rozhovoru z minulého čísla)

Když jsem byl redakcí požádán, abych pro čtenáře „vyzpovídal“ některého ze svých kolegů či kolegyn v našem libereckém vikariátu, dlouho jsem neváhal a poprosil o rozhovor sestru farářku Ladu Kocourkovou. Ta – navzdory své velké pracovní vytíženosti – souhlasila a výsledkem je následující povídání. Sestra Lada je vdaná. Má dvě dcery, žije v rodném domku s malým hospodářstvím na břehu řeky Jizery. Působí v Semilech a administruje náboženskou obec Bozkov. K tomu vyjíždí do několika bohoslužebných středisek. Bohoslužby slouží také v domově důchodců, řídí terénní diakonickou službu potřebným bližním, vyučuje náboženství na školách i na faře, atd. Semilský Husův sbor se zapsal do povědomí obyvatel města i okolí – mimo jiné – jako kulturní centrum, otevřené široké veřejnosti, kde se pořádá něco zajímavého děje. Koncerty, výstavy, komponované pořady, besedy se zajímavými lidmi apod. A za tím vším – a ještě mnohým dalším – můžeme spatřovat usměvavou tvář sestry farářky Lady. Znáš ji už hodně let a nikdy jsem ji neviděl zamračenou nebo silně rozloženou. A tak jsem se odvážil zeptat:

• *Můžeš popsat laickým čtenářům, co taková služba duchovního obnáší?* Kdysi mi jeden spolužák řekl: „Ty to máš dobrý, v neděli si odkroutiš bohoslužbu a pak máš celý týden Havaj, co?“ Tomu se můžu jen smát. Není tomu tak – našťásto! Služba faráře je hodně pestrá a zahrnuje v sobě i věci netušené. Je to od příležitostné aranžérky květin a uklízečky, přes administrativní pracovníci, po dohled při opravách či stavebních pracích, k organizaci koncertů, výstav či jiných kulturních pořadů ve sboru, až ke křtům, svatbám, pohřbům a samozřejmě oněm výše zmíněným pobožnostem a bohoslužbám. Tato služba zahrnuje práci se všemi generacemi – od dětí až po seniory, s věřícími, s hledajícími i těmi, kdo o sobě tvrdí, že věřící nejsou. Chodím do čtyř škol vyučovat základy křesťanství, mám skupinku dětí na duchovní péči ve sboru. Setkávám se s maminkami v mateřském centru i se starými a nemohoucími lidmi v domově pro seniory či v nemocnici. Navštěvuji lidi u nich doma. Někdy si za mnou lidé sami přijdou na faru jen tak popovídat či světit se se svým trápením a stačí je vyslechnout, jindy je třeba zařídit pro ně nějakou další pomoc... Pak je tu organizace diakonické služby, kterou v Semilech

konáme. Máme čtyři zaměstnankyně v rámci veřejně prospěšných prací, které chodí klientům pomáhat s úklidem, nosí nákupy, doprovázejí je k lékaři atp. Zajištění takové služby je další balík činností... To jen tak ve stručnosti, co všechno služba duchovního může obnášet, protože jsem určitě na mnoho dalších věcí nezapomněla.

• *Co je v církvi podle tebe třeba řešit?*

Asi právě to, jak oslovit lidi, jak jim nést evangelium a při tom se nepodbízet ani nikoho nemanipulovat, neznásilňovat ho. Na naší církvi si velmi cením prostoru svobody, který poskytuje. Zároveň je v tom i určité nebezpečí rozplizlosti a nečitelnosti

Fara v Horních Počernicích na jaře v novém

„*Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.*“ *Jozue 24*

Fara v Horních Počernicích prošla za posledního půl roku velkou proměnou: přestavěli jsme modlitebnu a přistavěli klubovnu, aby tak vzniklo zázemí pro diakonické středisko Divizna, které pracuje s handicapovanými dětmi. Výbudovali jsme bezbariérové vstupy, terasu a obnovili zahradu. V novém prostoru budou probíhat pohybové a výtvarné aktivity, kulturní akce a workshopy. Přestavbu fary jsme financovali formou zápůjčky od pražské diecéze, drobnou částku na bezbariérové úpravy jsme získali od Konta Bariéry. Vybavení nové modlitebny a klubovny Divizny financujeme z vlastních zdrojů.

Tímto velmi děkujeme náboženským obcím Praha 1 a Praha 2, které nám poskytly finanční podporu

na vybavení a nábytek. Nyní ještě dokončujeme úpravy zahrady, vybavení vstupů a šatny, připravujeme nové vitríny pro venkovní část, kde budeme informovat o dění v počernické náboženské obci, o životě dětí z Divizny a o naší církvi. Pokud byste se rozhodli nám přispět, zde je naše číslo účtu:

0243818309/0800; velmi nám pomůže jakákoliv finanční částka. V některém z dalších čísel ČZ představíme diakonické středisko Divizna a jeho činnost. S Boží pomocí se chystáme do další práce a srdečně k nám všechny zveme.

Za NO Horní Počernice
Eva Cudlínová, farářka

a nesprávného pochopení, že je vlastně úplně jedno, jak člověk svůj život víry žije. Měli bychom se za všech okolností snažit zůstat věrní Kristu, zůstat v jeho slovu. Ale ne tak, že jde o nějaký bič nad námi, ale že je to ta jediná cesta, pravda a život. Byla nám darována z veliké milosti a lásky a naší odpovědí na ni může být zase jenom láska – k Bohu v Kristu a k druhým lidem. Láska, která se projevuje nejen slovy, ale i skutky.

Další palčivou bolestí je, jak oslovit ty, kteří byli kdysi dávno pokřtěni, ale s církvi nežijí. Dále pak, jak naše věřící více zapojit do praktického fungování sborového společenství. Jak je motivovat, aby to pro ně nebyla nějaká otravná povinnost, ale služba Pánu a tím pádem i radost a čest.

• *Co podle tebe naši dnešní církev schází, aby dokázala oslovit více lidí?*

Někdy mi připadá, že máme málo zdravého sebevědomí, občas dokonce jako bychom se za evangelium styděli. Možná z nás mají lidé kolem pocit, že vlastně sami o této cestě nejsme až tak přesvědčení. Jindy jsme zase v zajetí jakési podivné rezignace či strnulosti.

Je to složité, a kdybych měla nějaký univerzální úžasný recept, jak lidi oslovit, tak mám v neděli plný kostel. Na druhou stranu, my jsme orientovaní na kvantitu, ale je to tak správné? Málo kvasu přece těsto prokvasí. A kde jsou dva nebo tři shromáždění ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich, říká Pán. Někde jsem četla, že bychom se měli snažit, ne abychom měli plné koste-

ly, ale aby jednou bylo plné nebe. Na tom něco bude. Takže je to zase o nesení evangelia, o tom být opravdoví, pravdiví. Otevření. Nebát se hledat nové cesty. Nesložit ruce v klín a nerezignovat, i když nevidíme nějaké hmatatelné výsledky svého úsilí. Jít za Kristem, u něho hledat pomoc a na něho spoléhat a zvednout hlavy. Kristus sám nás přece posílá a ujišťuje: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,19-20)

Děkuji ti za rozhovor a přeji hodně síly a radosti ze služby.

Benjamin Mlýnek

Příběhy ze školní náboženské výuky doby předúnorové III.

Odcházejí valem pamětníci doby protektorátního dětství, zvláště pak přímí účastníci, kterým se dostávalo základní školní výchovy v oné chmurné době. Několik vzpomínek, dnes mnohdy úsměvných, v oněch časech často dobrodružných.

Pokračování z minulého čísla
Naše děvčata Novou školu pochopitelně nečetla. Ale z podobného incidentu skvěle vyšla se známkou znamenitou. A vyrovнала se s takovou příhodou příkladně a láskyplně, jako moudřejší starší sestry. Proto jsme si jich začali vážit a škádlivé incidenty postupně vymizely. Do našeho společenství postupně přicházeli noví žáci, většinou děti vojáků naší zahraniční armády. Na zápisovou otázku, jakého jsou náboženství, všichni odpovídali: „Přeče čechoslováci.“ Jejich pohled vyjad-

řoval nevyslovený dodatek „co se tak hloupě ptáš, frajerko“. Tož byli zapsáni do příslušného vyznání. Počet žáků nezvykle narůstal, až dosáhl počtu spolužáků katolických. Předmět byl tedy zařazen mezi ostatní denní výuku. Noví kolegové byli kluci znamenití. Ač jejich čeština byla poněkud kostřbatá, nabídli nám pozvání, nad kterým jsme zaráželi. Návštěvy kasáren, kde jsme se mohli seznamovat pod dozorem a výkladem jejich tatínků se zbraněmi a technikou naší západní armády. Takové cti se žádným

klukům z jiných škol nedostalo! Na oplátku měli chlapi od nás natrvalo zaručeno perfektní vypracování domácích úkolů, spolehlivá opisování a napovídání při testech a kompozicích, prostě vše, co si jen nový nezkušený kluk může přát.

Jejich výchova náboženská byla jaksi nestandardní. Otčenáš byl pro ně poněkud neobvyklý. Tož se moudrá děvčata optala, jak by se chlapi rádi modlili. Hoši se předvedli znamenitě. Ovládali slovem 6. kap. Deuteronomia a sdělili, že nad jejími příkazy meditují; to bylo součástí jejich modliteb. Postupně se i svěřili, že mnohé ovládají zčásti i jazykem jejich otců či babiček. Zda to bylo hebrejsky či jidiš, to nám bylo šmafu, ale o to více jsme si jich vážili. Děvčata posleze přišla s otázkou, zda znají nějakou školní dějepravu biblickou. Oni, že ano, přinesli ji, a tu začaly krásné dny výuky, na které dodnes vzpomínám.

Když začali číst, i když přízvukem ještě ne zcela pražským, náhle nás přenesla dějeprava do světa orientálního kouzla: písčité dun, dýchajících suchým horkem pouště, vzdáleného štěkáni šakalů, ba i řvaní lvic: tajemnými stezkami pak odjíždí doprovod královny ze Sáby na jih do jejího afrického království... Oázy voní tamaryškem, jehož vůně i bezhlesnou třídou se roznášela. A po čase po těžce stezce prý ujíždí tajemný doprovod s Archou úmluvy kamsi

do neznámé země habešské, aby svátost uchránil před nájezdníky babylonskými, kteří odvlékali do zajetí kmeny izraelské. A dějeprava ústy našich spolužáků vyprávěla i o hrdinství bratří makabejských povstalých proti římským okupantům, i o tragickém osudu obránců Masady... Nu, kam se hrabala Tisíc a jedna noc...

Bodejť, však také ona dějeprava pocházela z pera slavných pražských židovských literátů, kteří se zachránili před nacismem. A v blízcím se čase pro nás autoři politicky v literatuře neznámí, teprve v osvicenějších letech šedesátých do našeho povědomí přicházeli, již coby mistři písemnictví světové proslulosti.

Takže náboženství v takovém podání se stalo naším nejoblíbenějším předmětem. K tomu nerozlučně přispěl šarm půvabných vyučujících děvčat. Vlastní obsah výuky se ale již možná trochu vymykal doporučeným osnovám. Nekonvenční výuka došla patřičného ohlasu a zájmu mezi spolužáky vzdělanými v doktrínách katolických. K tomu několik slov na vysvětlenou. Jejím proponentem byl monsignore jména ověčeného tituly zepředu i zezadu, mnohými z nich udělenými až v samém Římě. Mohutný to muž, na dva metry výše (měreno v poloze vodorovné), nu zkrátka kapacita. Však se jej také kluci obávali, neboť je dokázal učit, zkoušet, kárat i chválit všechny v jednom vrzu najednou. Přesto ale měli zájem získat z předmětu jistý benefit, totiž státi se ministranty. A získávali jej jen ti nejchytřejší, kteří byli pochopitelně i vykutálený-

mi šibaly. Postavení přinášlo nezvyklé výhody. Jednak občasný únik ze školních programů, jednak v rámci péče o sakrální materiály neomezený přístup k jejich kontrole a údržbě. Zde byla jedna položka, o kterou klukům šlo. Monsignore byl věhlasný znalec, milovník i sběratel výběrových mešních vín. Svou sbírku udržoval ve starobylých sklepeních blízkého chrámu, jehož byl představeným. Ministranti měli za povinnost také tuto sbírku opatrovat... Kluci ministrantští byli s námi ve velmi přátelském poměru, ale naši žádost o ochutnání vín kategoricky odmítli: „To byste se dopustili těžkého hříchu, to si nevezmeme na svědomí.“ Na náš dotaz, proč sami víno vesele zunkají, odpověděli: „To je ale naší služební povinností, my přeče o sbírku musíme pečovat.“ Žasli jsme nad nezvratnou logikou, ale dále se nezajímali. Jednoho dne ale přišli se zvláštní žádostí. Slyšeli o zajímavé dějepravě, kterou si v hodinách náboženství čteme. A chtěli by se take účastnit. Rádi zařídíme! A uzavřeli jsme dohodu, tedy vlastně první ekumenickou. Usadíme si je v lavicích za námi, na možné otázky vyučujících děvčat vymyslíme vhodnou výmluvu. Kluci nám na revanš slíbili, bude-li to fungovat, dostane se nám mešního vína, co si jen budem přát. A oni už zařídí, abychom se těžkého hříchu nedopustili.

Podivuhodná logika, vše ale začalo dobře pracovat, tak jsme ji dále nerozebírali.

Slavomír Pícha

Pokračování v příštím čísle

Sedmá rovina progrese

Erwín Kukuczka

Potřebuji tě
Tvé chyby mám rád
Tvé ctnosti mi nevadí

Potřebuji tě
Protože v tobě
Chci zaniknout
Tebou být pohlcen
V tobě se znovu narodit
a žít v tobě
a dívat se na svět tvýma
očima

na tentýž svět
který v mých očích
oškliví
Chci ho poznat lepší
a v něm žít stejně jako ty
normálně

Když je nebe vysoké

Erwín Kukuczka

Když je nebe vysoké
a obzor bělavý
přinášíš mi
vůni tání

Bukovinou v krbu zahoří
touha
vracející se ze skal

Protože barva
beskydských nocí
chladne vždy k ránu

Prameny vzdoru přebíhají
ze mne
a z bývalých chalup

Když však přiložím ucho
k zemi
všemu přitakávám

Z kazatelského plánu

Pátá neděle po Velikonocích

S plesáním to oznamujte, všude rozlašujte, rozneste to až do končin země: Hospodin vykoupil svůj lid. Aleluja! **IZAJÁŠ 48,20**

První čtení: Skutky 17,22-31

Tužby velikonoční (III):

2. Aby v našich srdcích živou víru v Krista a naději na věčné dědictví v nebesích utvrzoval, modleme se k Hospodinu.
3. Aby v našich duších svůj chrám si vybudoval a nás na své královské kněžstvo posvěcoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, všem, kdo tě milují, jsi připravil dobré věci nad každé pomýšlení. Vlij do našich srdcí lásku, abychom tě ve všem a nade vše milovali, a tak získali tvá zaslíbení, která přesahují všechny naše tužby! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Petrův 3,13-22

Evangelium: Jan 14,15-21

Verše k obětování: Žalm 66,8-9.20

Verše k požehnání: Jan 14,18.20

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, děkujeme ti, že nám ve večeri Páně dáváš okoušet dary z nebeské hostiny. Dej, abychom stále toužili po duchovním pokrmu a nápoji. Syť nás chlebem života a občerstvuj nás z kalicha spásy! Prosíme o te ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 66, 117, 194, 198, 201, 288

Nad Písmem

Nezanechám vás osiřelé

„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání...“

Jan 14,15

Dnešní evangelijní text nás přivádí do situace, kdy Ježíš pomalu připravuje své učedníky na to, že je za chvíli opustí. Ježíš je ale nenechává na holičkách a znovu jim poskytuje povzbuzení a posilu na cestě, která je čeká. Slibuje jim někoho nebo něco, co nazývá „Přímilucem“.

Ústředním tématem textu je samo sebou Ježíšův odchod. Apoštolové se jistě báli, že přijde stejná opuštěnost a strach, jaké zažili během Velikonoc, ještě to mají v živé paměti. Ježíš je však ujišťuje, že tentokrát a od teď už napořád nikdy nezůstanou sami. Bude s nimi Přímiluce a on bude díky němu navždy po boku těch, kdo ho milují. Ať už je to apoštol Petr, apoštol Pavel, Mistr Jan Hus, Dietrich Bonhoeffer nebo kdokoliv, kdo dnes následuje Ježíšovu cestu. Slibuje jim dokonce, že skrze Přímiluce učiní to, o čem jeho učedníci požádají. Přímiluce sice nebude mít tělo, nezemře a nebude vyvýšen ve smrti, ale přesto bude jednat podle Boží lásky.

Láska, to je téma, které Ježíš neustále opakuje. Pořád dokola. Až už nám to možná může lézt na nervy. Hned v úvodním verši dnešního textu evangelia Janova říká: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázá-

ní; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímiluce, aby byl s vámi na věky...“ Ježíš si vlastně klade podmínky k tomu, aby učedníci, ale i my, mohli dostat toho slibovaného Přímiluce. Už na začátku jasně říká, že ten, kdo ho nebude milovat, nemůže mít Přímiluce. A bez Přímiluce, tedy bez lásky ke Kristu, nemůže splnit to, o čem žádáme. Opět po nás chce, abychom ho milovali celým svým srdcem. Abychom ho hledali v každém člověku, kterého potkáme, abychom se ke každému chovali tak, jako by to byl sám Ježíš. Bez té lásky nemůže fungovat nic. Ježíš nás miloval a chce, abychom ho milovali nazpět. A Ježíš opustil tento náš fyzický svět. Takže musíme hledat cestu, jak ho milovat, jak mu lásku dokázat.

Bylo by smutné domnívat se, že lásku ke Kristu prokáží tím, že jdu v neděli do kostela, že dám dvacku do kasičky. Obojí je bohubí, ale není to tím, o čem nás Kristus žádá. Chce, abychom tu nedělní bohoslužbu – uctívání a lásku ke Kristu – přenesli i do dalších dní. Týden nemá jen neděli. Je tu dalších šest dní, kdy mohu Ježíšovi dokázat, že ho miluji.

Jan 14,15-21

A jak mu to dokážu? Můžu chodit na bohoslužbu každý den? Tak asi i to by bylo milé... i když osobně se domnívám, že, jak už jsem psala výše, ho spíše zajímá to, jak se budeme chovat mimo bohoslužbu. Jestli i v tom nejotravnějším člověku, který nám neuvěřitelně leze na nervy, uvidíme kousek toho Krista, kterého máme milovat.

Ježíš, když opouštěl náš svět, věděl, že budeme tápat, chybovat, ztrácet naději, nebudeme se mít rádi, budeme se štvát a nebudeme si chtít pomáhat. On mezi námi žil, moc dobře věděl, kdo jsme zač. A pořád zná ty nejtajnější i nejodpornější i nejkrásnější kouty našich srdcí. Ale ta touha po tom, aby nás trochu změnil, aby v nás rozproudil právě to krásné na úkor odporného, ta v něm nikdy neuhaslá. A tak i když už odchází, klade učedníkům na srdce, aby se milovali, jako on miloval je. Přes všechny svoje chyby, rozdílné názory, neshody... Protože jenom skrze lásku k druhým můžeme skutečně milovat Krista. A tak se o to snažme a nikdy v tom neustávejme, i když je to nekonečně těžká výzva.

Kateřina Merglová

Milosrdný Bože, ty jsi nás miloval tak, že jsi obětoval svého jediného Syna.

My však stále nejsme schopni dostat jeho přikázání lásky. Neustále selháváme. Prosíme tě, dej, ať jeden druhému otvíráme srdce a dokážeme se milovat napříč národy a názory, o to tě prosíme ve jménu našeho Pána a bratra Ježíše Krista. Amen.

Stát se ...

Pokračování ze str. 1

osoba duchovního, duchovenská činnost apod.). Br. patriarcha představil téma v celé jeho šíři a pestrosti. Zajímavé bylo srovnání s tradičním katolickým pojetím vyjádřeným v dokumentu z r. 1874 – kde je na prvním místě jmenováno vyučování křesťanského náboženství veřejné i soukromé, poté vykonávání vlastního kněžského úřadu, a na třetím místě pak dohled nad kázní ve farnosti a pomáhání vhodnými prostředky ke křesťanskému životu a mravnosti – ale také s důrazem v dokumentech vydaných v naší církvi po 2. sv. válce, kdy příslušná místa zejména ukládala povinnosti konat bohoslužby s promluvou o nedělích a svátcích, vysluhovat při nich svátosti a pečlivě se na tyto úkony připravovat studiem odborné literatury, meditací, modlitbou a pravidelným čtením Písma..., včetně vyučování náboženství na školách nejméně šest hodin týdně.

• Duchovní správa, jak ji specifikují naše řády, a jak je reflektována v praxi, byla tématem příspěvku br. královéhradeckého biskupa Pavla Pechance, jenž našel inspiraci v evangelijním příběhu o nasycení pěti tisíců, kde Ježíš reaguje na „nepohodu“ davu a nastoluje řád. Každé společenství lidí, církev nevyjímaje, potřebuje řád a organizační propojenost. Čtíme řády – naši společnou normu, na které jsme se dohodli – a řídíme se jimi, vyzval br. Pechanec, jenž v té souvislosti upozornil také na drobný letáček vydaný královéhradeckou diecézí, specifikující povinnosti rady starších, která vede obec se svým farářem po

stránci administrativní, duchovní a pastorační. Br. biskup rovněž upozornil na nebezpečí individualismu i tendence vykládat řády volně a poukázal na dar svobody svědomí s tím, že jde o rovnováhu mezi rozumem a srdcem.

„V řádech nejde o farizejství, ale o svobodu, která je přející, není sebestředná a myslí na celek...“

• Cenné osobní svědectví o cestě k duchovenskému povolání a dosa-
vadních zkušenostech z praxe přineslo slovo bývalé tajemnice ERC

ses. Sandry Silné, a posléze i příspěvky a diskuse dalších přednášejících a účastníků všech generací. Farářka, která prožila několik let v menší pražské náboženské obci a nyní působí v daleko větší obci v centru Brna, se drží zásady mít otevřené dveře pro všechny příchozí se zájmem o službu svátosti křtu, svatby, pohřbu pro své blízké, ale i například o zpověď nebo jen rozhovor; zásady uplatňovat empatii a vidět v každém příchozím především člověka, teprve potom člena té které církve. Každý duchovní přítom může využít svého specifického obdarování či možností a nabídnout je obci a lidem, kteří přicházejí. Třeba v podobě kulturních, sociálních či společenských akcí: na pražském Břevnově se lidé scházeli ke tradiční sobotní snídani a filmovým klubům, v Brně se otevřela na školách mezi studenty možnost představit „živou knihu“ či zúšlechťovat farní zahradu v souladu s biblickým náhledem na stvoření...

• Je důležité, abychom zvali své věřící k následování nikoli sebe či našich názorů a zkušeností, ale výhradně Krista, zaznělo z úst plzeňského bis-

Z dopisů našich čtenářů

Vážení představitelé církve, zdravím Vás z Kraslic. Nelíbí se mi „formální inovování“. V naší církvi je mnoho důležitějších záležitostí k řešení než grafické řešení záhlaví církevního týdeníku, které je vkusné a dokonale srozumitelné, které žádou „inovaci“ nepotřebuje. Název Český zápas je tradiční a má svůj hluboký význam. Týdeník je v tomto státě mnoho, slovo „týdeník“ pouze sděluje, že časopis vychází jednou týdně, žádou duchovní hodnotu nevykazuje. Prosím vás, nesnažte se o zbytečné změny. Moudřejší je respektovat zavedené jistoty – a takovou jistotou je pro mnohé řadové příslušníky církve i název Český zápas. Je zřetelně viditelný ve stávající grafické úpravě, nepřehlédnutelný je i název církve.

V dnešní „rozkolísané době“ je důležitý i důraz na národní soudržnost výrazným označením „Český zápas“...

S přáním Božího požehnání

Mgr. Jitka Šindlerová

.....
kupa, br. Filipa Štojdl, a abychom si uvědomovali, že nejsme o nic lepší než lidé, ke kterým jsme posláni. Za jedno ze základních východisek považuje slovo Lukášova evangelia, kde Ježíš povolává učedníky a říká: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“ Jen vyrovnáním se s minulostí můžeme plně prožívat přítomnost: **„Pokud jsme nepřijali svou minulost, jak chceme pomáhat druhým, kteří bojují s tím samým co my?“** Na pěti biblických osobnostech rovněž demonstroval, jaké rysy bychom se měli snažit v sobě naplňovat, abychom se stali **„živou součástí evangelia“**: rysy biblických postav Abraháma (učitelské poslání církve, ochota poslechnout Boží hlas), Mojžíše (sociální poslání církve), Marie (rozvažování o věcech), Petra (reflexe, pokání a obrácení) a Pavla (nepovyšování se, skromnost). A rovněž, stejně jako je církve trpící, bojující a vítězná, i my potřebujeme zažívat všechny tyto aspekty; přítom ono vítězství církve vítězné není naše,

.....
ale Kristovo.

• Podobnou zkušenost ve svém životě ve společenství církve učinil i další přednášející, Vladislav Pek, jenž připomněl, že není cílem vyhrát, ale jít, a že cílem není nikdy výsledek zde na zemi. Příležitostí byl i jeho výrok, že církve je náš domov a faktem je, že ani doma se nám vše nelíbí. Církev má své problémy od dob své existence a při jejich řešení i při prožívání jakékoli krizové situace je třeba mít na paměti, že podržet nás může „živý, vzkříšený Kristus“. Opřít se můžeme o své osobní povolání, o svou vokalci.

Tato a mnohá další moudrá slova a podněty k promyšlení, včetně otázek dostatečnosti vybavení bohoslovců jejich fakultou či otázky, co vlastně vidí lidé, kteří – jak známo – **dnes nechtou jiné evangelium než život křesťana**, přineslo brněnské setkání. Díky za ně naukového odboru a všem, kteří připravili pestrý program a poskytli možnost podělit se o plody a zkušenosti nabyté v našem duchovním domově – Církvi československé husitské. **redakce**

Můžete si přečíst

Svatý rváč.

Román o Jeronýmu Pražském
Milena Štráfeldová
(vyd. Garamond, 2017)

V loňském roce jsme se v seriálu dr. Martina Chadimý v našem časopise věnovali českému učenci a filosofu Jeronýmu Pražskému – v souvislosti s 600. výročí jeho smrti na kostnické hranici. Tato pozoruhodná postava nejvýznamnějšího žáka a blízkého přítele Mistra Jana Husa se stala také hlavním hrdinou románu Mileny Štráfeldové, která po úspěšných historických románech, jako je například *Guláš pro Masaryka* či *Sestry B.*, představuje další příběh z české historie.

O životě této osobnosti pražské univerzity se nedochovalo mnoho historických dat, právě to ovšem autorce otevírá cestu k druhé významné rovině románu, ve které ukazuje práci spisovatele na historickém románu, rozvíjí úvahy nad rolí autora a správným poměrem mezi historickými fakty a autorskou fabulací. Základní dějová osa je v románu *Svatý rváč* vykreslena na širokém dobovém pozadí tak, aby si čtenář mohl udělat představu o tehdejší životě v Čechách i v evropských metropolích, které Jeroným navštívil. Vedle Jeronýma se tak setkáváme s konkrétními historickými

osobnostmi, jako Jan Hus, Křišťan z Prachatic, Štěpán Pálec, Václav IV. nebo arcibiskup Zbyněk Zajíc z Házmburka, ale i Husův žalobce Michal de Causis, kteří v jeho životě sehráli zásadní roli. Je tu ale i řada dalších, často epizodických postav, které mají jen zčásti reálný základ, pomáhají ale dokreslit atmosféru doby, ve které Jeroným žil. Autorka přitom vycházela z rozsáhlého studia odborných historických publika-

ci, archivních pramenů, kronik, korespondence a debat s odborníky. Navázala přitom na svou práci na scénáři televizního dokumentu o Janu Husovi *„Cesta bez návratu“*, který ČT uvedla na svém druhém programu k jeho výročí 6. července 2016.

A je tu i jakýsi druhý plán, kdy autorka vlastně dokumentuje průběh celé práce nad textem a v debatách se svým fiktivním odborným porad-

cem zpochybňuje některé zažité představy a mýty o známých osobnostech našich dějin. Tento postup navíc umožňuje „dovysvětlit“ i poměrně složité věroučné otázky, které pro středověké církevní reformátory měly nicméně zásadní význam. A celým románem prochází poněkud záhadná a zneklidňující postava barytona, jejíž identita vyjde najevo až v samém závěru.

Autorka v textu charakterizuje

Jeronýma Pražského slovy svého odborného poradce: Janův nejvýznamnější žák se nespravedlivě ztrácí v jeho stínu. Byl věčně druhý. Sám Hus přitom napsal, že Jeroným je čtyřikrát vzdělanější než on! Vždyť studoval na nejlepších evropských univerzitách, Evropu prošel křížem krážem, dostal se až do Svaté země nebo do Litvy. V tom se mu Hus a vlastně nikdo z jejich současníků nemohl rovnat. Byl to Jeroným, kdo do Prahy ze světa stále znova přinášel nové myšlenky a podněty. A kdo taky dokázal srovnávat české poměry s evropskými. Hus byl jistě uvážlivější než Jeroným, v rozhodujících chvílích to ale byly Jeronýmovy přídržlé kousky, které pohnuly dějinami.

Milena Štráfeldová (1956) vystudovala kulturologii na FF UK v Praze a působila v řadě zaměstnání – v knihovnách, v muzeu, v České televizi a na Ministerstvu kultury ČR. Od počátku 90. let se datuje její spolupráce s Českým rozhlasem, kam v roce 2001 nastoupila jako redaktorka zahraničního vysílání.

Dnes s rozhlasem spolupracuje externě, je autorkou řady historických dokumentů, ale věnuje se především literární tvorbě.

Z tiskové zprávy a synopse připravila redakce

„Tak takhle to je! Naslibovali jste mi svobodu, když odvolám, a přitom mne tu držíte dál,“ zlobil se Jeroným. Zabarella se v jeho kobce neukázal už celé týdny, zato ti noví horliví soudci tlačí na další vyšetřování. Chtějí mu předhodit i jiné bludné články, které prý hlásal. A budou ho nutit, aby znovu odpřisáhl. Zase!

Vězní ho tu přitom už málem rok. Vyhubl na kost, vlasy ani vousy si celou dobu nestříhal, padají mu až na prsa. Nemá se kde umýt. Musím vypadat jako nějaký poustevník, myslí si. To ale není nejhorší. Čím dál víc ho trápí jiné věci. Už kvůli tomu nemůže ani spát!

Pořád se mu vrací otázka, co má pro něj skutečnou cenu. Ještě docela nedávno věřil, že samotný život. Uniknout strašlivé smrti v plamenech a zachránit holé žití. A pak samozřejmě svoboda. Zbavit se toho řetězu s obojkem, který ho dusí. Proto odvolal. Chtěl jen zpátky to, co mu vzali. Svě neklidné putování z místa na místo, možnost poznávat nové věci, i ty věčné sváry, provokace a divoké kousky, které ho tak bavily. A pak spoustu malých radostí, kterými si svou pozemskou pout' zpříjemňoval.

Dnes ale hledí do očí smrti, a ví to. Musí snést její upřený tvrdý pohled. Před tím se nikam neschová.

„Tohle je všechno, co jsi dokázal?“ vysmívá se mu přitom Smrt. A jako nějaký pouliční kejklíř před ním vyhazuje do vzduchu jeho univerzitní tituly, slavné disputace a ještě slavnější skandály. „Tyhle zbytečnosti?“

„Bojoval jsem za pravdu,“ hájí se Jeroným.

„To jsou jen řeči! Ano, Hus, ten bojoval za pravdu. A co hlásal, myslel smrtelně vážně. Taky podle toho žil. Ale ty? Lhal jsi a podváděl, křivě přísahal, nic pro tebe nebylo svaté. Ty se mi tu neoháněj pravdou!“

„Pomáhal jsem Janovi obrodit církev. Oba jsme ji chtěli zbavit nešvarů...“

„Jo, na první pohled to tak vypadá. Jenomže tobě šlo hlavně o ten boj. Rád se pereš. Baví tě, když se něco semele a ty můžeš ukázat svaly. A je ti jedno, jestli je to rvačka v hospodě nebo nějaká učená hádka. Hlavně, když si můžeš praštit... Urážet lidi, vysmívat se jim, chovat se arogantně. To je všechno, co umíš! Kdy ses ale pokusil i někoho pochopit? Vyslechnout ho a taky trochu přemýšlet o tom, co ti povídá? Zastat se ho?“

Zprávy

Májové pobožnosti ve Strašnicích

Milí přátelé, všechny vás srdečně zdravím. S některými z vás se vidám často, s jinými jsem neměla možnost se setkat už delší dobu. Ráda bych vás všechny viděla, na chvíli s vámi promluvila. Nabízím možnost setkání při májových pobožnostech u nás ve Strašnicích, které se konají ve středu v 16 hodin. O službu při těchto pobožnostech jsem požádala dvě sestry a dva bratry duchovní z CČSH v Praze. Příští pobožností 24. května poslouží br. farář Lumír Čmerda – osvědčený kazatel i jeden ze známých výtvarných umělců – a 31. května mezi nás přijde br. farář David Hron, který přispěje živým svědectvím o své cestě za Kristem a do služby duchovního v naší církvi. Naše pobožnosti zpestří svou recitací klasiků české poezie herečka sestra Olga Schmidtová.

Jak se k nám dostanete? Nejsnáze metrem A, stanice Želivského či Strašnická. U obou východů z metra jsou připraveny místo tramvají náhradní autobusy. Ze stanice Želivského autobus 5, 26, 13 – výstupní stanice Strašnické krematorium. Ze stanice Strašnická je přistaven autobus 26. Při výstupu z autobusu jděte směrem k hřbitovní zdi; projdete vraty a budete pokračovat směrem ke kapli hřbitovním parkem, nyní na jaře krásně zeleným. Na shledanou se těší

Vaše Jana Špaková

Prázdninová Přibyslav

Prázdninové setkání pro mládež proběhne v Přibyslavi ve dnech 29. 7. - 5. 8. Prázdninové setkání pro děti proběhne tamtéž ve dnech 12. 8. - 19. 8. Program má křesťanský základ – biblické čtení, zpívání, ranní a večerní chvály v kapli, hry, drobná práce, sporty, výlety, koupání, výtvarná činnost, ohně atd. Cena za týdenní pobyt 1000 Kč. Podrobnější informace a přihlášky najdete na webu církve v rubrice Nabídka. Kontakt: František Tichý, Komenského 20, Jihlava, tel.: 736 265 817, e-mail: frantisektichy@email.cz. FT

Setkání rodin v Brně

Srdečně vás zveme na setkání rodin, které proběhne ve dnech 26. - 28. 5. v křesťanském středisku Zahradka v Brně. Již tradičně budou připraveny aktivity pro malé i velké, duchovní program pro rodiče, biblické povídky, hry i tvoření pro děti, duchovní rozhovory pro rodiče, společně strávený čas v celé

rodině, nedělní rodinná bohoslužba, společné dětské modlitby, dětský koutek a mnohé další... Srdečně zveme také dobrovolníky, kteří rádi pracují s dětmi a chtěli by pomoci s realizací programu pro děti či hlídáním nejmenších... Další info na irena.kosickova@gmail.com MP

Spořilovské sokolské divadlo

Sbor pro obnovu pomníku hrdinům od Zborova vás zve na akce konané na Spořilově v květnu a červnu spojené s představením knihy *Vzpomínky na spořilovské sokolské divadlo*.

• v sobotu 27. května, 10. a 24. června v 10 hodin – Farmářské trhy na Roztylském náměstí

• ve středu 28. června v 10 hodin –

Poliklinika Spořilov, Božkovská
Publikace vychází u příležitosti 90. výročí Tělocvičné jednoty Sokol Praha-Spořilov, Roztyly. Vypovídá o pestré minulosti života a o bohaté činnosti sokolských ochotníků, loutkářů a hudebníků od počátků osídlení zahradního města Spořilova, vzniku spořilovské sokolské

jednoty až do rozpuštění Sokola a ukončení činnosti divadla v době komunistické totality. Publikaci bude možné na uvedených místech zakoupit.

Vladimír Prchlik

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 22. 5. 2017, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

úterý 23. 5. 2017, 17.00
Jan Kalfus – varhany
Yvona Škvárová – mezzosoprán
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

středa 24. 5. 2017, 17.00
Josef Popelka – varhany
Miroslav Lopuchovský – flétna
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, G. PH. TELEMANN, M. MARAIS

středa 24. 5. 2017, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

čtvrtek 25. 5. 2017, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

čtvrtek 25. 5. 2017, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Yvona Škvárová – mezzosoprán
Miroslav Laštovka – trubka
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, N. PAGANINI

pátek 26. 5. 2017, 17.00
Josef Kšica – varhany
Tomáš Jindra – bas
J. S. BACH, SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. VERDI

pátek 26. 5. 2017, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlna – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

sobota 27. 5. 2017, 17.00
Zuzana Němečková – varhany
Petr Přibyl – viola
J. S. BACH, G. PH. TELEMANN, W. A. MOZART, C. FRANCK

sobota 27. 5. 2017, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – baroque violin / barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

neděle 28. 5. 2017, 17.00
GAUDIUM CANTORUM MIXED CHOIR
Štěpánka Heřmánková – sbormistr, soprán
Přemysl Kšica – varhany
J. S. BACH, Ch. GOUNOD, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

neděle 28. 5. 2017, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

Placená inzerce

Poznáte muže na obrázku?

Oduševnělou tvář na podobizně najdeme v nejedné učebnici. Patřila vychovateli v jedné významné šlechtické rodině, osvěceniému duchovnímu s přezdívkou „Modrý abbé“. Víc vám prozradit nemůžeme, protože řešení úkolu už by bylo příliš snadné. Najdete je ostatně na konci článku.

Autorem obrazu je vynikající portrétista 19. století František Tkadlík, jehož práce můžete zhlédnout na výstavě v Oblastní galerii Liberec. Jde o první reprezentativní monografickou výstavu po více než osmdesáti letech! Je zde vystaveno více než 80 děl v rozmanitých žánrech,

jimž se autor věnoval: vedle náboženských a historických obrazů také portréty a krajina.

Doba po napoleonských válkách i dobová atmosféra romantické zbožnosti vedly k obnově náboženské malby a k nárůstu zakázek na oltářní obrazy. Řada mladých umělců se začala soustavně věnovat náboženské tematice s odkazem na její původní duchovní rysové, představovanou středověkým uměním. Oltářní obraz se stal tématem, s nímž jsou spojené určité formální znaky reprezentované středověkými obrazy.

Tkadlíkova tvorba v tomto smyslu souvisí s tvorbou tzv. nazarénů. Z jeho náboženských obrazů je patrně nejznámější Sv. Václav a Ludmila při mši, z dalších jmenujme třeba Jana Křtitele nebo Mojžíše na hoře Nebo. Tkadlíka vysoce hodnotil i František Palacký: „Mezi všemi malíři, co jich kdy Čechie měla, nejvýše vyniká Kadlík ... jeden z nejznamenitějších umělců našeho věku v každém ohledu a pravá chloubka Čechů; jest přitom horlivý Slovan a muž vysoce vzdělaný.“ Dílo „pravé chloubky Čechů“ můžete v Liberci zhlédnout až do 18. června. red

obr.: Národní muzeum
Řešení: Josef Dobrovský

Z ekumeny

HISTORICKÉ EKUMENICKÉ MODLITEBNÍ SETKÁNÍ V EGYPTĚ ZA MÍR A JEDNOTU

Vedoucí představitelé církve pod vedením papežů Theodora II. a Františka se sešli, aby se v kostele sv. Petra a Pavla poblíž koptské pravoslavné katedrály sv. Marka, kde v prosinci 2016 došlo k bombovému útoku a který je nyní obnoven, modlili za egyptský lid, jednotu, mír a spravedlnost.

Papež František i papež Theodoros vstoupili v krátkém průvodu do kostela, kde 11. prosince 2016 29 lidí zemřelo a 47 bylo zraněno. Průvodu se zúčastnil i zástupce Světové rady církví Rev. Dr. Olav Fykse Tveit spolu s církevními představiteli z Egypta a dalších částí světa.

Každý z nich přečetl verš z blahoslavenství uvedených v Matoušově evangeliu. Papežové František i Theodoros II. se poté krátce pomodlili a všichni si vyměnili pozdravení pokoje.

Na místě, kde minulý rok sebevražední atentátníci zabili tolik koptských pravoslavných křesťanů, papež František a papež Theodoros II. uctili památku těch, kteří zemřeli pro svou víru. Ekumenická skupina se poté společně pomodlila před fotografiemi obětí a papež František položil na pamětní zeď na jejich počest kytici bílých a žlutých květů. Tveit poznamenal: „Při společné modlitbě v poničeném a nyní obnoveném kostele sv. Petra a Pavla v Káhiře, se stále viditelnými stopami po bombách na sloupech a s obrazy mučedníků na zdi, jsme byli hluboce pohnuti. Vnímali jsme tragickou ztrátu, strach i naději křesťanů v Egyptě. Společná modlitba je důležitým znamením toho, že stojíme při sobě. V modlitbě nás spojuje Boží milost a jako církev sdílíme společně své nehlubší obavy. Ekumenická modlitba je společná modlitba jedněch za druhé. Ukazuje na soucit a souznění při společném zápasu za spravedlnost a mír ve světě, protože se neustále modlíme: „Přijď tvé království, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.““ Těsně před ekumenickou modlitbou, jakožto historický a významný krok k větší jednotě křesťanů, papež Theodoros II. a papež František podepsali společně prohlášení o svátosti křtu. Většina z 82,5 milionu Egyptanů jsou sunnitští muslimové. 12–15 procent egyptské populace tvoří křesťané, většinou z koptské pravoslavné církve, ale v zemi žijí také katolíci, protestanti a další křesťanské komunity.

Ze zdrojů Ekumenické rady církví připravila Miroslava Čejková

BOHOSLUŽBA ZA KRAJINU

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s občanskými sdruženími a s městskou částí Praha Suchdol zvou na již desátou Ekumenickou bohoslužbu za krajinu v sobotu 27. května v 15 hodin na levém břehu Vltavy, na zahradě nad Sedleckými skalami.

Bližší údaje lze najít na webech http://jiri_necas.jetmouse.cz a www.drahan.chabry.cz

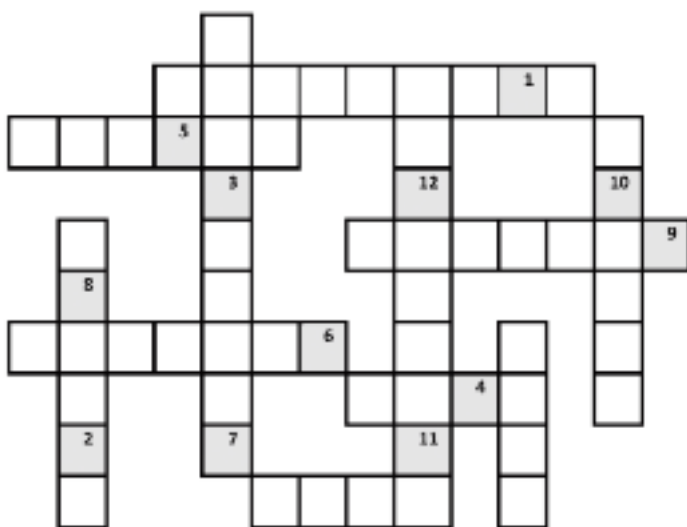
Jiří Nečas

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Milujete-li mne...

Doplňte slova do tabulky podle počtu jejich písmen (shora dolů, zprava doleva):

9 písmen: Přímluvce, přikázání, zachovávat

7 písmen: milovat, požádat

6 písmen: osiřet, pravda, přijít

4 písmena: Otec, svět, znát

(Řešení z minulého čísla: Dobrý pastýř)

Jana Krajčířiková

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., Ve Žlábku 77, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice

Předplatné: Mgr. J. Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production, Call centrum - tel.: 840 306 090

